

ikke fordybe mig meget deri, navnlig ikke for den enes Vedkommende, hvor Sagen er saa bekendt, da hele Pressen har gjort den til Genstand for Omtale, saa meget mindre som Sagen af Ministeriet er henvist til Rettens Afgørelse. Jeg forstaaer meget vel, at den ærede Kultusminister gaar denne Vej, det er den sikreste Vej. Paa den anden Side kan man jo nok mene, at det ikke er den allerbedste Løsning af Spørgsmaalet. Retsspørgsmaalet er aabenbart saa klart, at der ikke var det mindste i Vejen for, at Ministeren kunde afsætte den Præst, der aabenlyst nægter at udføre en Embedspligt. Hvis jeg tænker mig en menig Soldat, en Underofficer eller en Løjtnant, der nægter at lyde sine foresatte, vil han øjeblikkelig blive arresteret. Forleden Dag mødte der en Mand fra Kjøbenhavn paa Sessionen, som nægtede at underkaste sig militær Behandling; han blev straks truet med Arrest. Det er dog muligt, at det var ud fra en religiøs Overbevisning; det er ikke faa Mennesker, der fordømme Krigsvæsenet ud fra en religiøs Overbevisning og altsaa med Paaberaabelse af deres religiøse Overbevisning og deres Samvittighed nægte at adlyde Statens efter deres Mening ukristelige Love. Man gør dog kort Proces med dem, man tillader dem paa ingen Maade at paaberaabe sig deres religiøse Overbevisning. Jeg tror, at man i og for sig godt kunde have gaaet noget skarpere til Værks fra Ministeriets Side lige overfor denne Præst. Nu har man imidlertid brugt den nuværende Vej, der har det ubehagelige ved sig for Mureren, at han maa vente længe paa at blive gift. Ministeren giver ham ganske vist Anvisning paa en Udvej, idet han tilbyder ham gratis Kongebrev, men det havde været heldigt, om Ministeren samtidig havde opgivet ham Navnet og Adressen paa en kjøbenhavnsk Præst, som vilde vie ham. Han har nemlig tidligere været hos en anden Præst, Pastor Nørgaard ved Johannes Kirken, som har nægtet ham Vielsen, da han erfarede, at Pastor Ifversen ved Helligkorskirken havde gjort det. Der er imidlertid foruden denne nu saa meget omtalte Murer en anden Vælger ude i min Valgkreds, som heller ikke kan blive gift; det er en Tilskærer. Han henvendte sig først til en anden Præst, da han havde læst i Bladene, at Pastor Ifversen ikke vilde opfylde sin Embedspligt, men fik Afslag. Han har indsendt en Klage til Kultusministeren — saa vidt jeg ved, var det den 26. September — men endnu har han, saa vidt jeg ved, ikke modtaget noget

Svar fra det højtærede Kultusministerium. Nu har den højtærede Kultusminister ganske vist personlig gennem mig, der henvendte mig privat til Kultusministeren desangaaende, givet ham den samme Anvisning, som Kultusministeren giver Mureren, nemlig at søge gratis Kongebrev, men det er som sagt en lidet tilfredsstillende Udvej, naar man da ikke samtidig faar opgivet, hvilken Præst der saa vil vie vedkommende, thi det er ikke morsomt at gaa rundt til den ene kjøbenhavnske Præst efter den anden og udsætte sig for gentagende krænkende Afslag. — Der er dog en Ægteskabssag til, som er kommen frem i den senere Tid; og som jeg vil tillade mig at fremdrage, idet den efter min Mening er nok saa uhyggelig som disse to fra Nørrebro. Det er Ægteskabssagen øvre fra Harboøre. Den er kun lidet fremdragen i Pressen. Jeg skal tillade mig ganske kort at skildre dens Forløb. En Gang i Februar Maaned fik en Arbejdsmand i Thyborøn, Gregers Mortensen, kgl. Bevilling paa Skilsmisse og paa nyt Ægteskab. Med denne kgl. Bevilling, der som alle lignende kgl. Bevillinger forbyder alle og enhver Hinder at gøre mod, hvad foreskrevet staaar i denne kgl. Bevilling, henvendte han sig til Sognepræsten, Pastor Bertelsen; Afløseren af den bekendte afskedigede Præst Anton Jensen. Pastor Bertelsen nægtede at vie ham, da han var fraskilt. Gregers Mortensen klagede til Provst Olsen i Ulfborg — det var den 5. April — og han modtog 10 Dage efter, den 15., en Skrivelse fra Provsten om, at han intet videre skulde foretage sig i Sagen, thi den vilde gaa til Biskop og Kultusministerium. Der gik imidlertid to Maaned, og denne Arbejdsmand i Thyborøn hørte ikke det mindste om Sagen. Saa blev han ked af at vente og søgte Kongebrev; han fik det i Juni Maaned mod at betale den reglementerede Takst 33 Kr. 66 Øre. Med dette Kongebrev henvendte han sig saa til sin Sognepræst, Bertelsen, som atter nægtede at foretage Vielsen. Dagen efter henvendte han sig til Nabopræsten, Pastor Krohn i Vestervig, og denne Præst lovede ham saa at foretage Vielsen den 23. Juli, Kl. 1 om Eftermiddagen. Nu troede altsaa Arbejdsmanden, at al Ting var i god Orden, og han forberedte Brylluppet. Eftermiddagen før det berammede Bryllup faar han Telegram fra Pastor Krohn i Vestervig, at efter de Oplysninger, som Præsten nu havde modtaget, kunde han ikke foretage Vielsen. Det er jo let at forstaa, hvad der er gaaet